

POSTANOWIENIE

Dnia 11 maja 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Rafał Małarski

w sprawie **D. C.**,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 11 maja 2016 r.,

zażalenia skazanego

na zarządzenie zastępcy przewodniczącego II Wydziału Karnego Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 17 marca 2016 r., odmawiające przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w W. z dnia 22 października 2013 r., sygn. akt II W [...],

postanowił:

utrzymać w mocy zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Zażalenie nie zasługiwało na uwzględnienie.

Na wstępie przypomnieć należało okoliczności sprawy, na gruncie których wydano zaskarżone zarządzenie. Otóż D. C. po złożeniu wniosku o wznowienie powyższego postępowania został wezwany zarządzeniem z dnia 4 listopada 2015 r. do uzupełnienia braku formalnego poprzez zrealizowanie wynikającego z art. 545 § 2 k.p.k. przymusu adwokacko – radcowskiego (k. 23 akt wznowieniowych). W odpowiedzi na złożony następnie przez niego wniosek o wyznaczenie obrońcy z urzędu przychyłono się do tej prośby i zarządzeniem z dnia 11 stycznia 2016 r. ustanowiono skazanemu obrońcę w trybie art. 80a k.p.k. (k. 33). Po zapoznaniu się z aktami sprawy obrońca przedłożył rzetelną opinię, z której wynika, że nie zachodzą podstawy do złożenia wniosku o wznowienie postępowania (k. 38 – 45).

W tej sytuacji skazany został ponownie wezwany do uzupełnienia wniosku poprzez sporządzenie go przez adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z wyboru pod rygorem odmowy przyjęcia tego pisma procesowego (k. 46). Wezwanie to odebrał w dniu 25 lutego 2016 r. (k. 54) i nałożonego na niego obowiązku nie zrealizował. W tej sytuacji wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku w trybie art. 530 § 2 k.p.k. w zw. z art. 545 § 1 k.p.k. stało się obligatoryjne, nie został bowiem uzupełniony brak formalny wniosku o wznowienie stanowiący przeszkodę do jego skutecznego złożenia.

Skarżący w zażaleniu nie podważył tej kluczowej dla treści zaskarżonego zarządzenia okoliczności powołując argumentację mającą uzasadnić sam wniosek o wznowienie. Ta jednak wykraczała poza zakres kognicji i z oczywistych względów przedmiotem oceny być nie mogła. Bezprzedmiotowy również pozostawał fakt, że skarżący nie podzielił sporządzonej przez obrońcę z urzędu opinii o braku podstaw do wznowienia postępowania. Skazany ma do tego prawo lecz nie zmienia to istotnych z punktu widzenia kwestionowanego zarządzenia ustaleń, że wniosek uzupełniony nie został, czego konsekwencją musiała być i była odmowa jego przyjęcia.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w części dyspozytywnej postanowienia.